

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w. Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Martyna Daniłowicz

Protokolant: Agnieszka Kohyt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 marca 2013r. w. W.

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o.w.W.

o diety

- I. zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o.w. W. na rzecz powoda R. K. kwotę 4 968,08 (cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt osiem złotych osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2009r. do dnia zapłaty;
- II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwoty 3 366,76 zł (trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 21 czerwca 2009r. do dnia 18 listopada 2010r.;
- III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) kwotę 222 zł (dwieście dwadzieścia dwa złote) tytułem zwrotu wydatków poniesionych na opinię biegłego sądowego w sprawie;
- V. nie obciąża powoda kosztami procesu;
- VI. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1 800 zł brutto.

UZASADNIENIE

Powód R. K. w pozwie skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w. W., po sprecyzowaniu roszczenia, domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 20118,10 zł tytułem nieopłaconych diet /k.270/.

W piśmie procesowym z dnia 9 maja 2012 r. powód sprecyzował swoje roszczenie domagając się zasądzenia na jego rzecz łącznej kwoty 20118,10 zł z ustawowymi odsetkami od 21 czerwca 2009 r. z tytułu należnych mu, a niewypłaconych diet za podróże służbowe. Na dochodzoną należność składają się kwoty:

- za styczeń 2009 r. – kwota 2988,12 zł stanowiąca równowartość 1500 Euro, pomniejszona o wypłacone delegacje w kwocie 3666,78 zł;
- za luty 2009 r. – kwota 3643,33 zł stanowiąca równowartość 1500 Euro, pomniejszona o wypłacone delegacje w kwocie 3479,12 zł;
- za marzec 2009 r. – kwota 2122,42 zł stanowiąca równowartość 1500 Euro, pomniejszona o wypłacone delegacje w kwocie 4929,53 zł,

- za kwiecień 2009 r.- kwota 2957,05 zł stanowiąca równowartość 1500 Euro, pomniejszona o wypłacone delegacje w kwocie 3618,65 zł;

- za maj 2009 r. – kwota 4273,80 zł stanowiąca równowartość 1500 Euro, pomniejszona o wypłacone delegacje w kwocie 2393,25 zł;

- za czerwiec 2009 r. – kwota 4133,38 zł stanowiąca równowartość 1500 Euro, pomniejszona o wypłacone delegacje w kwocie 328,12 zł /k. 270/.

W uzasadnieniu powód powołał się na argumentację zawartą w piśmie, z 3.11.2010 r. /k. 243 akt IV 1 P 574/10/, w którym dowodził, iż poza wynagrodzeniem za pracę i wymienionymi dodatkami do wynagrodzenia powodowi przysługiwał także zwrot kosztów delegacji służbowych (§ 38 Regulaminu). Przy czym dieta z tytułu podróży służbowej poza granice kraju miała być w Euro i wypłacana w złotówkach na konto pracownika (§ 38 pkt 8 Regulaminu). Powód podczas swojej pracy wykonywał tylko usługi na rzecz spółki (...), tj. podmiotu określonego w § 5 pkt 4 regulaminu. Wszystkie jego podróże służbowe, a w zasadzie jedynie na tym polegała jego praca jako kierowcy w transporcie międzynarodowym, miały miejsce poza granicami kraju. Powód, co wynika z załączonej do pozwu dokumentacji nie korzystał w okresie zatrudnienia z urlopów wypoczynkowych ani nie przebywał na zwolnieniu chorobowym. Z tej przyczyny wychodzi on z założenia, że przysługuje mu uprawnienie do maksymalnej stawki diety, tj. równowartości kwoty 1500 euro miesięcznie. Diety wypłacane przez stronę pozwaną nie zbliżają się nawet do kwoty stanowiącej równowartość 1100 euro.

*

W odpowiedzi na tak sprecyzowane roszczenie, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana zarzuciła, iż powód przez cały okres zatrudnienia otrzymywał miesięczne wynagrodzenie podstawowe oraz zryczałtowane diety za przejechane trasy.

Zgodnie z § 38 ust. 1 regulaminu „pracownikom przysługuje poza wynagrodzeniem za pracę, wymienionymi dodatkami innymi świadczeniami związanymi z pracą, także zwrot delegacji służbowych”. Regulamin stanowi również w § 38 ust. 5, że wysokość diety, z uwzględnieniem czasu trwania podróży służbowej, w przypadku podróży na obszarze kraju oraz poza granicami kraju, nie może być niższa za każdy dzień niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona w § 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju. Wartość diety określona przez wskazane rozporządzenie wynosi 23 zł za dobę podróży (§ 4 ust. 1 rozporządzenia).

Zapis regulaminu jest zgodny z art. 77⁵ § 3 do 5 kodeksu pracy, zgodnie z którym wartość diet przysługujących pracownikowi określa pracodawca w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania lub w umowie o pracę. Przepis art. 77⁵ § 4 kodeksu pracy stanowi, że postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracowników zatrudnionych w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej.

Bezsprzecznie zatem podstawowym obowiązkiem pozwanego w zakresie określania wysokości diety za podróż służbową było jej ustalenie na takim poziomie, aby poziom ten był co najmniej równy diecie minimalnej, tj. wysokość diety nie powinna być niższa niż 23 zł za dobę. Otrzymywane przez powoda diety przekraczały w każdym miesiącu wartość minimalną, co oznacza, że wysokość wypłaconej diety była zgodna z obowiązującymi przepisami w tym zakresie. Strona pozwana podkreśliła, że każda kwota przewyższająca wartość określoną wyżej wskazanym

rozporządzeniem była właściwie dobrowolnie płacona przez stronę pozwaną, ponad świadczenia, do których jest ona zobowiązana przepisami prawa oraz regulaminu wynagradzania.

Strona pozwana wyjaśniła ponadto, że z treści § 38 ust. 9 regulaminu, na który powołuje się powód wynika, że pracodawca płacił zryczałtowane diety z tytułu podróży pracownika poza granicami kraju za przejechane trasy oraz że pracownik za jeden miesiąc, w tym dwa weekendy, powinien otrzymać kwotę netto w granicach do 1100 lub do 1500 euro, w zależności od faktycznie przejechanych w danym miesiącu tras, tj. w zależności od miejsca docelowego transportu i czasu jego trwania.

Jednakże powód nie wykazał, że faktycznie przebywał w każdym miesiącu zatrudnienia, którego dotyczy żądanie pozwu, tyle dni w podróży służbowej, aby usprawiedliwiało to formułowanie żądania o zapłatę kwoty 1500 euro za każdy miesiąc

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód zatrudniony był u strony pozwanej od dnia 12 stycznia 2009 r. początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny a następnie, od dnia 12 kwietnia 2009 r., na podstawie umowy o pracę na czas określony do dnia 11 kwietnia 2010 r. na stanowisku kierowcy, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem określonym na kwotę 1800,00 zł brutto.

Dowód: umowa o pracę na okres próbny z dnia 12 stycznia 2009 r./k.9/

umowa o pracę na czas określony z dnia 12 kwietnia 2009 r./k.10/

świadczenie pracy powoda z dnia 20 czerwca 2009 r./k.12/

Jako miejsce wykonywania pracy w umowach o pracę, wskazano siedzibę firmy (...) Sp. z o.o.pl. (...)/ w. W..

W ppkt 5 pkt I umowy o pracę wskazano: „inne warunki zatrudnienia zgodnie z obowiązującymi przepisami Regulaminu Pracy i Wynagradzania.”

Dowód: umowa o pracę na okres próbny z dnia 12 stycznia 2009 r./k.9/

umowa o pracę na czas określony z dnia 12 kwietnia 2009 r./k.10/

Obowiązki pracownicze powoda sprowadzały się do kierowania pojazdami strony pozwanej, w ramach świadczonych przez nią usług transportowych, na terenie Europy. Przez cały okres zatrudnienia powód pracował na rzecz pozwanej spółki w ramach realizowania przez nią zleceń transportowych na rzecz spółki (...)z siedzibą w B(...), (...)(...)P.. Wszystkie jego podróże służbowe, a w zasadzie jedynie na tym polegała jego praca jako kierowcy w transporcie międzynarodowym, miały miejsce poza granicami kraju.

(bezsporne)

Zasady wynagradzania pracowników, ustalone zostały w Regulaminie Pracy i Wynagradzania dla Pracowników (...)

W myśl § 5 pkt 4 Regulaminu Pracy i Wynagradzania dla Pracowników, obowiązującego u strony pozwanej, na czas wykonywania przez pracodawcę zleceń transportowych na rzecz zleceniodawcy – firmy (...)z siedzibą w B.w Austrii, obowiązywała szczegółowa specyfikacja wykonywania usługi transportowej stanowiąca specyfikację nr 1 do regulaminu. W paragrafie tym wskazano, że specyfikacja określała warunki wykonywania pracy u strony pozwanej.

Specyfikacja ta, zwana inaczej „książką kierowcy” obowiązywała pracowników na równi z Regulaminem Pracy i Wynagradzania i ustalała zasady postępowania kierowcy w różnych sytuacjach przewozu – wykonywania zlecenia transportowego. W „książce kierowcy” ustalone były m.in. trasy przejazdów, które kierowca winien przestrzegać w trakcie konkretnych przewozów transportowych.

W § 5 pkt 6 Regulaminu postanowiono, że pracownik ponosi odpowiedzialność materialną za szkody wyrządzone pracodawcy, w szczególności zaś za wyniki z niestosowania specyfikacji wykonywania usług. Za nieprzestrzeganie przez pracownika zasad wynikających z obowiązujących specyfikacji wykonywania usług pracodawca ma prawo, bez porozumiewania się z pracownikiem, do potrąceń z wynagrodzenia pracownika (lub z innych przysługujących mu świadczeń) odpowiednich kwot pieniędzy na pokrycie poniesionych z tego tytułu rzeczywistych strat, na co pracownik wyrażał zgodę poprzez zapoznanie się z regulaminem i podpisaniem umowy o pracę.

Zgodnie z § 15 pkt 4 regulaminu, w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na stanowisku kierowcy okres rozliczeniowy wynosił 3 miesiące w systemie równoważnego czasu pracy, o którym mowa w art. 15 ustawy o transporcie drogowym.

W § 14 pkt 4 regulaminu określono, iż w odniesieniu do pracowników zatrudnionych u pracodawcy na stanowisku kierowcy znajdują zastosowanie odpowiednie przepisy ustawy o czasie pracy kierowców, a w zakresie nieuregulowanym tą ustawą – przepisy Kodeksu Pracy.

W § 16 pkt 2 regulaminu określono, iż pracownicy na stanowisku kierowcy wykonują pracę (rozpoczynają i kończą) w miejscu wskazanym przez bezpośredniego przełożonego w. wskazanych godzinach z zachowaniem regulacji ustawowych o czasie pracy kierowców.

W § 19 pkt 3 Regulaminu zapisano, że za pracę w godzinach nadliczbowych oprócz normalnego wynagrodzenia pracownik nabywa prawo do dodatku na zasadach określonych w Kodeksie pracy, chyba że niniejszy regulamin na podstawie Kodeksu pracy stanowi inaczej. W odniesieniu do pracowników zatrudnionych u pracodawcy na stanowisku kierowcy, którzy wykonują pracę stale poza zakładem pracy, wynagrodzenie wraz z dodatkiem, o którym mowa w pkt 3 powyżej, zostaje zastąpione – na podstawie art. 151¹ § 4 Kodeksu pracy – ryczałtem określonym i płatnym razem z wynagrodzeniem zasadniczym kierowcy (§ 19 pkt 4).

W § 29 pkt 1 regulaminu wskazano, że każdemu pracownikowi przysługuje wynagrodzenie wynikające z umowy o pracę oraz obligatoryjne dodatki lub ryczałty za pracę w porze nocnej oraz w godzinach nadliczbowych.

W § 36 pkt 2 i 3 regulaminu ustalono, że wynagrodzenie zasadnicze pracownika za pracę ustala pracodawca w drodze negocjacji z pracownikiem i wyrażone jest ono zawsze w PLN. U pracodawcy obowiązuje czasowy system wynagradzania, polegający na ustaleniu miesięcznej stawki wynagradzania zasadniczego pracownika za pracę. Wynagrodzenie zasadnicze pracownika, określone zawsze w PLN, przysługuje za pełny wymiar czasu pracy, z zastrzeżeniem § 19 niniejszego regulaminu.

Zgodnie z treścią § 37 pkt 1 regulaminu, pracownikowi oprócz wynagrodzenia zasadniczego przysługują, na warunkach określonych przepisami Kodeksu pracy i ustawy o czasie pracy kierowców, z zastrzeżeniem § 19 niniejszego regulaminu, dodatkowe składniki wynagradzania i inne świadczenia związane z pracą: wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, wynagrodzenie za pracę w porze nocnej wg zasad określonych w Kodeksie pracy, wynagrodzenie za czas niezawinionego przez pracownika przestoju, wynagrodzenie za pracę w dniu dodatkowo wolnym od pracy.

Z § 38 regulaminu wynika, że pracownikom przysługiwał, poza wynagrodzeniem za pracę, dodatkami, innymi świadczeniami pieniężnymi związanymi z pracą, także zwrot kosztów delegacji służbowych. Warunki ustalania i wypłacania należności przysługujących pracownikowi z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określa Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. Natomiast warunki ustalania i wypłacania należności przysługujących pracownikowi z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju zostały określone w Regulaminie. Wypłacana pracownikowi z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju dieta o ile zostaje powiększona na podstawie pkt 6, powoduje, iż nie przysługuje pracownikowi zwrot kosztów przejazdów, noclegów oraz innych

wydatków związanych z podróżą służbową pracownika poza granicami kraju, a także koszt jego dojazdu do granicy państwowej Rzeczypospolitej Polskiej (§ 38 pkt 3). Na żądanie pracownika pracodawca może nie podwyższać wg pkt 3 wysokości diety z tytułu podróży pracownika poza granicami kraju. W tym wypadku, zobowiązany jest do wypłaty pracownikowi zwrotu kosztów przejazdu, noclegów oraz innych wydatków związanych z podróżą służbową tego pracownika poza granicami kraju, a także koszt jego dojazdu do granicy państwowej Rzeczypospolitej Polskiej (§ 38 pkt 4). Wysokość diety, z uwzględnieniem czasu trwania podróży służbowej, w przypadku podróży na obszarze kraju lub poza granicami kraju, nie może być niższa za każdy dzień niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona w § 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. Wysokość diety określonej w pkt 5 może być w przypadku podróży służbowej pracownika poza granicami kraju odpowiednio podwyższana w granicach do limitów określonych w załączniku do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. Podróż służbowa poza granicami kraju, dla celów obliczania należności, rozpoczyna się od momentu przekroczenia przez pracownika granicy państwowej Rzeczypospolitej Polskiej z innym krajem. Analogicznie zakończenie podróży służbowej następuje w momencie przekroczenia granicy RP w drodze powrotnej (pkt 7). Dieta z tytułu podróży służbowej pracownika poza granicami kraju ustalana jest w euro i wypłacana w PLN na konto pracownika.

W § 38 pkt 9 regulaminu postanowiono, że z tytułu wykonywania usług na rzecz zleceniodawcy firmy (...), pracodawca płaci zryczałtowane diety z tytułu podróży pracownika poza granicami kraju za przejechane trasy na rzecz tego zleceniodawcy. Za jeden miesiąc, w tym dwa weekendy, pracownik powinien otrzymać z tego tytułu kwotę netto w granicach do 1.100 lub do 1.500 euro, w zależności od faktycznie przejechanych w danym miesiącu tras, tj. w zależności od miejsca docelowego transportu i czasu jego trwania. Górna granica (przybliżona) tej kwoty może być wskazana w umowie o pracę. Jeżeli jednak faktyczne koszty poniesione przez pracownika w związku z podróżą służbową są większe od wynikających z niniejszych przepisów je regulujących, pracownikowi na jego żądanie przysługiwało roszczenie o zwrot udokumentowanych przez niego kosztów rzeczywistych (pkt. 10).

Dowody: Regulamin Pracy i Wynagradzania dla Pracowników (...)/k.12-38/

zeznania świadka A. S. k.303/

W umowie o pracę powoda kwota diety nie została wpisana.

W okresie zatrudnienia powód przebywał łącznie w delegacji, poza granicami kraju, w następujących okresach:

12.01.2009 r. – 23.02.2009 r.,

28.02.2009 r. – 18.04.2009 r.,

25.04.2009 r. – 23.05.2009 r.,

30.05.2009 r. – 12.06.2009 r.

Kwota diet naliczonych powodowi przy uwzględnieniu diet w kwocie 45 euro za dobę wyniosłaby 23916,03 zł. Pozwany pracodawca wypłacił powodowi z tytułu diet kwotę 15048,79 zł. Kwota diet nienaliczonych przy uwzględnieniu diet w kwocie 45 euro za dobę, za okres zatrudnienia wynosi 8867,24 zł.

Dowody: polecenia wyjazdu służbowego /k. 288-290/

rozliczenie wypracowanego budżetu kierowcy /k. 309.

opinia biegłego sądowego: /k.325-331/

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego, Sąd zważył co następuje:

Powództwo w części podlegało uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie, powód ostatecznie po sprecyzowaniu roszczeń pozwu pismem z dnia 9 maja 2012 r., domagał się zasądzenia łącznej sumy 20118,10 zł z tytułu diet zagranicznych, a nadto odsetek ustawowych od zapłaconej z opóźnieniem kwoty 3366,76 zł.

Przechodząc do rozważań odnośnie zasadności tak sprecyzowanego roszczenia, należało w pierwszej kolejności odnieść się do charakteru i specyfiki świadczonej przez powoda pracy, polegającej na nieustannym przemieszczaniu się po różnych krajach i należnych mu z tego tytułu składników wynagrodzenia, w szczególności charakteru prawnego wypłacanych powodowi tzw. „diet”.

Zagadnienie podróży służbowej, jako pracy polegającej na ciągłym i stałym przemieszczaniu się przez pracownika mobilnego na określonym obszarze było do niedawna kwestią niejednolicie postrzeganą w orzecznictwie. Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 19 listopada 2008 r. (II PZP 11/08, OSNP 2009/13-14/166, M.P.Pr. 2009/5/251) stwierdził, iż kierowca transportu międzynarodowego odbywający podróże w ramach wykonywania umówionej pracy i na określonym w umowie obszarze jako miejsce świadczenia pracy nie jest w podróży służbowej w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p. W konsekwencji nie ma podstaw do przyznania kierowcy transportu międzynarodowego diet z tytułu odbywania podróży służbowej na podstawie art. 77⁵ § 1 k.p. i rozporządzeń wykonawczych. Jak bowiem wynika z art. 77⁵ §1 k.p., podróż służbowa ma charakter incydentalny i wyjątkowy. Natomiast przedmiotem obowiązków pracowniczych powoda jako kierowcy w transporcie międzynarodowym było ciągle przemieszczanie się po krajach europejskich. Powód był zatrudniony przez stronę pozwaną na stanowisku kierowcy i w okresie zatrudnienia wykonywał zlecenia transportowe na rzecz zleceniodawcy firmy ”S.” (...)z siedzibą w B.(...), (...)(...)P.(Austria). Praca powoda polegała jedynie na wyjazdach w trasy zagraniczne.

Konsekwencją powyższych ustaleń był wniosek, że powodowi, wykonującemu opisane powyżej obowiązki, nie przysługiwały diety w takim znaczeniu, jakie przydaje temu pojęciu przepis art. 77⁵ § 1 k.p.

Jednakże na mocy ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 19 marca 2010 r.) do ustawy o czasie pracy kierowców dodano art. 2 pkt 7 oraz art. 21a. Zgodnie z art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców, pod pojęciem podróży służbowej należy rozumieć każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu na polecenie pracodawcy przewozu drogowego lub wyjazdu poza miejscowość stanowiącą siedzibę pracodawcy. Natomiast według art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, kierowcy w podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy. Przepisy te weszły w życie w dniu 3 kwietnia 2010 r. Zgodnie z art. 7 ustawy nowelizującej „w sprawach administracyjnych, postępowań podatkowych, o wykroczenia, karnych lub w karnych skarbowych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, prowadzonych w związku z przepisem art. 77⁵ § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.), stosuje się przepis art. 21a ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą”. SN w uzasadnieniu do wyroku z dnia 20 maja 2011 r. II UK 349/10 (LEX nr 901607) wyjaśnił, że przepis art. 7 ustawy nowelizującej nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu art. 21a w związku z art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców z uwagi na treść art. 316 k.p.c.

Przyjmując zatem, iż powód był w podróży służbowej, w rozumieniu powołanych przepisów, wysokość diety, z uwzględnieniem czasu trwania podróży służbowej, w przypadku podróży na obszarze kraju oraz poza granicami kraju, nie mogła być niższa za każdy dzień niż dieta określona w załączniku do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących

pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. Wartość diety określona przez wskazane rozporządzenie wynosiła 45 euro za dzień.

Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz diet, przyjmując iż należna mu kwota wynosiła 1500 euro miesięcznie.

W celu ustalenia, czy strona pozwana prawidłowo naliczyła i wypłaciła powodowi diety, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego. W opinii z dnia 05.12.2012r. biegły sądowy E. W. obliczyła, że wysokość należnych powodowi zryczałtowanych diet, przy przyjęciu kwoty 45 euro za dobę, za okres zatrudnienia wynosiła 23916,03 zł, z czego pozwany pracodawca wypłacił powodowi kwotę 15048,79 zł. Różnica zatem wyniosła 8867,24 zł. Przy przyjęciu, iż powodowi należały się diety w wysokości 45 euro za dobę, wysokość należnych, niewypłaconych powodowi diet wynosi 8867,24 zł.

Natomiast wysokość diety za 1 dzień, wyliczona według kwoty 1500 euro miesięcznie, przekracza wysokość limitu diety za 1 dzień pobytu w podróży służbowej określonego w załączniku do rozporządzenia z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju /vide: opinia biegłego k. 329 akt/.

Zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem, obowiązany jest udowodnić fakty i okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Natomiast strona, która odmawia spełnienia tego żądania, tj. zaprzecza uprawnieniu żądającego, obowiązana jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa, jak również fakty niweczące to prawo. Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa winien korzystać nader ostrożnie, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu.

Zasady ujęte w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane być muszą przede wszystkim i w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. Ponadto samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00).

W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, że powód nie wykazał okoliczności uzasadniających zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz zaległej różnicy diet międzynarodowych za okres od stycznia 2009 r. do czerwca 2009 r. przy przyjęciu, iż przysługiwały mu w każdym miesiącu diety w wysokości 1500 euro.

W konsekwencji powyższych rozważań, Sąd orzekł jak w punkcie I-wszym sentencji wyroku.

W pkt II – gim o odsetkach ustawowych za zwłokę Sąd orzekł biorąc za podstawę art. 481 §1 i §2 k.c. w zw. z art. 455 k.c., zasądając te odsetki zgodnie z żądaniem powoda:

W pkt. III-im sentencji wyroku Sąd dalej idące powództwo oddalił jako nieuzasadnione.

W pkt. IV–tym wyroku, Sąd na podstawie art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz.1398) nakazał stronie pozwanej, aby stosownie do wyników postępowania uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 222 zł tytułem części wydatków sądowych, tj. wynagrodzenia biegłego sądowego.

W pozostałym zakresie Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, gdyż powód jako pracownik był zwolniony od obowiązku ich poniesienia, z mocy art. 96 ust.1 pkt. 4 w zw. z art. 97 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398).

W pkt. V -tym wyroku Sąd, na podstawie art. 102 k.p.c., odstąpił od obciążenia powoda kosztami procesu, w tym zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej. W ocenie Sądu, całokształt okoliczności niniejszej sprawy przemawiał za zastosowaniem wobec powoda tego przepisu, stanowiącego, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jak wskazuje się w judykaturze, skorzystanie przez Sąd z przepisu art. 102 k.p.c. w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym Sądu orzekającego i tylko do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstąpienie, a jeśli tak to, w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór. Zatem ustalenie czy w danych okolicznościach zachodzą "wypadki szczególnie uzasadnione", o których mowa w art. 102 k.p.c., ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie Sądu (vide: post. SN z 26.01.2007r., V CSK 292/06, Lex nr 232807). Zastosowanie przez Sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstąpienie od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego (por. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73, LEX nr 7379). W niniejszej sprawie Sąd zważył, iż o zasadności zastosowania art. 102 k.p.c. w przedmiocie orzeczenia o kosztach zastępstwa procesowego należnych stronie pozwanej przesądza pracowniczy charakter niniejszej sprawy. Sąd wziął pod uwagę zwłaszcza fakt, że powód wytaczając powództwo pozostawał w subiektywnym, aczkolwiek błędnym przekonaniu o słuszności swych roszczeń i miał prawo żądać ich wyjaśnienia i usunięcia stanu niepewności prawnej przed Sądem.

W pkt. VI-tym wyroku Sąd na podstawie art. 477² §1 k.p.c. nadał wyrokowi w pkt. I-wszym rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 1.800 zł brutto (jednomiesięczne wynagrodzenie powoda).

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Z.: 1. odnotować w rep.,

2. doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi powoda,,

3. kal. 14 dni.